

VATRA NOASTRĂ ROMÂNESCĂ

ANUL XIII • NR. 8 (29) - SERIE NOUĂ • OCTOMBRIE-DECEMBRIE 2012

PERIODIC AL FILIALEI JUDEȚENE BOTOȘANI A UNIUNII VATRA ROMÂNEASCĂ

1 DECEMBRIE – ZIUA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Sărbătoarea **MARII UNIRI** din anul 1918

30 NOIEMBRIE – SF. APOSTOL ANDREI

Sărbătoarea Națională Religioasă a românilor

1 DECEMBRIE – ZIUA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Unirea de la 1 Decembrie 1918 reprezintă evenimentul de culme a istoriei României și, totodată, realizarea unui deziderat milenar al românilor dintre granițele vechii Dacii...

Continuare la pagina 1

SFÂNTUL APOSTOL ANDREI OCROTITORUL ROMÂNIEI

Sfântul Andrei a propovăduit într-o parte a pământului românesc, la strămoșii noștri geto-daci, și anume, în teritoriile situate pe țărmul apusean al Mării Negre (Pontul Euxin)...

Continuare la pagina 3

MARȘUL UNIONIST – BUCUREȘTI 21 OCT.2012

CONSILIUL UNIRII, împreună cu Platforma civică „ACȚIUNEA 2012”, după ce au organizat marșuri unioniste, începând cu 25 martie 2012, la Chișinău, continuând cu Comrat și Bălți, în Republica Moldova, la 21 octombrie 2012 au trecut Prutul și au organizat un impresionant MARȘ UNIONIST la București...

Continuare la pagina 4

PACT PENTRU BASARABIA

Noi, organizațiile și grupurile de inițiativă cuprinse în Platforma Civică “Acțiunea 2012”, alături de voluntari și simpatizanți, preocupați de necesitatea transformării problematicei Unirii României cu Republica Moldova în prioritate națională, propunem...

Continuare la pagina 5

25 OCTOMBRIE – ZIUA ARMATEI ROMÂNE

În urmă cu peste un secol și jumătate, marele cărturar Nicolae Bălcescu fixa locul instituției militare în existența poporului nostru...

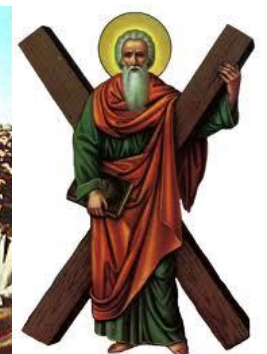
Continuare la pagina 7

TEZAUURUL ROMÂNIEI, LA MOSCOVA

La pagina 9

INTERVIURI

La pag. 11-15

1 DECEMBRIE – ZIUA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Unirea de la 1 Decembrie 1918 reprezintă evenimentul de culme al istoriei României și, totodată, realizarea unui deziderat milenar al românilor dintre granițele vechii Dacii.

Unirea Transilvaniei cu România încunună procesul reîntregirii țării, reîntregire începută la 27 martie 1918, prin Hotărârea Sfatului Țării de la Chișinău, de unire a Basarabiei cu Patria Mamă, continuată, la 28 noiembrie 1918, la Cernăuți, de votul unanim al Congresului General al Bucovinei, pentru unirea necondiționată a Bucovinei cu Regatul României.

Ziua de 1 Decembrie a devenit, începând cu anul 1990, Ziua Națională a României.

Adunarea de la 1 Decembrie 1918 de la Alba-Iulia s-a ținut într-o atmosferă sărbătorească. Au venit 1228 de delegați oficiali, reprezentând toate cele 130 de cercuri electorale din cele 27 de comitate românești, apoi episcopii, delegații consilierilor, ai societăților culturale românești, ai școlilor medii și institutelor pedagogice, ai reuniunilor de meseriași, ai Partidului Social-Democrat Român, ai organizațiilor militare și ai tinerimii universitare. Toate păturile sociale, toate interesele și toate ramurile de activitate românească erau reprezentate. Dar, pe lângă delegații oficiali, ceea ce dădea Adunării înfățișarea unui mare plebiscit popular era afluența poporului. Din toate unghiurile țărilor române de peste Carpați, sosea poporul cu trenul, cu căruțele, călări sau pe jos, îmbrăcați în haine de sărbătoare, cu steaguri tricolore în frunte, cu table indicatoare a comunelor ori a ținuturilor, în cântări și plini de bucurie. Peste o sută de mii de oameni s-au adunat în această zi, spre a fi de față la actul cel mai măreț al istoriei românilor. Spectacol simbolic și instructiv: mulțimea imensă urcă drumul spre Cetățuie, printre șirurile de țărani români înveșmântați în sumanele de pătură albă și cu căciulile oștenilor lui Mihai Viteazul. Pe porțile Cetățuiei, despuiate de pajurile nemțești, fâlfâie Tricolorul român. Poporul trece pe sub poarta lui Mihai Viteazul și se adună pe Câmpul lui Horea. De pe opt tribune, cuvântătorii explică poporului măreția vremurilor pe care le trăiesc. În acest timp, în sala Cazinei militare, delegații țin Adunarea. Pe podium, între steagurile tuturor națiunilor aliaste, care au contribuit cu sacrificiile lor de sânge la desăvârșirea acestui act măreț, iau loc fruntașii vieții politice și intelectuale a românilor și delegații Bucovinei și Basarabiei, care au ținut să aducă salutul provinciilor surori, intrate mai dinainte în marea familie a statului român. Într-o atmosferă înălțătoare, în mijlocul aprobărilor unanime și a unui entuziasm fără margini, Vasile Goldiș, cel care a redactat textul Rezoluției Unirii, aduce la cunoștința poporului conținutul documentului (n. r.: Vasile Goldiș – fost deputat în Parlamentul de la Budapesta, deputat în Parla-

mentul României, ministru al Culturii, fost redactor al ziarului Românul, cel care, în calitate de președinte al delegației ardeleni, a adus la cunoștința Regelui Ferdinand actul Unirii adoptat la Alba-Iulia).

Marea Adunare de la Alba-Iulia proclamă dreptul inalienabil al națiunii române la întreg Banatul, cuprins între Mureș, Tisa și Dunăre. Restul rezoluției cuprinde programul de aplicație: autonomia provizorie a teritoriilor, până la întrunirea Constituantei, deplina libertate națională pentru popoarele conlocuitoare, deplina libertate confesională, înfăptuirea unui regim curat democratic pe toate terenurile vieții publice, reforma agrară radicală, legislație de ocrotire a muncitorimii industriale. Adunarea națională dorește: Congresul de pace să asigure dreptatea și libertatea, atât pentru națiunile mari, cât și pentru cele mici și să elimine războiul ca mijloc pentru reglementare a raporturilor internaționale. Ea salută pe frații lor din Bucovina, scăpați din jugul monarhiei austro-ungare, pe națiunile eliberate – cehoslovacă, austro-germană, iugoslavă, polonă și ruteană – , se închină, cu smerenie, înaintea acelor bravi români care și-au vărsat sângele în acest război pentru libertatea și unitatea națiunii române și exprimă mulțumirea și admirația sa tuturor puterilor aliaste care, prin luptele purtate împotriva dușmanului, au scăpat civilizația din ghearele barbariei. La ceasurile 12 din ziua de 1 decembrie 1918, prin votarea unanimă a rezoluției, Unirea Transilvaniei cu România era săvârșită...

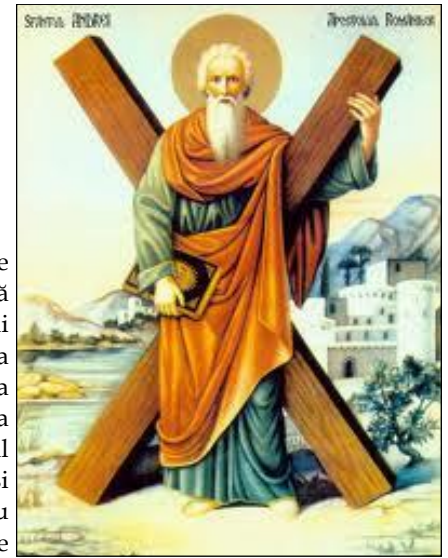
Concinențele acestui act istoric, alături de cel de la 1600, înfăptuit sub sceptrul lui Mihai Viteazul, vin să jaloneze și să întărească viitorul națiunii române, băștinașă în acest colț de lume carpato-danubiano-pontic.

ȘEFUL CERCULUI MILITAR BOTOȘANI Col. rz. Florea MACOVEI

România 1 Decembrie 1918 - toate provinciile acasă

SFÂNTUL APOSTOL ANDREI OCROTITORUL ROMÂNIEI

Sfântul Andrei a propovăduit într-o parte a pământului românesc, la strămoșii noștri geto-daci, și anume, în teritoriile situate pe țărmul apusean al Mării Negre (Pontul Euxin).

Sfântul Andrei, „cel întâi chemat” la apostolie, era frate al lui Simon Petru, care s-a numărat, de asemenea, printre cei 12 apostoli ai Domnului Nostru Iisus Hristos, fiind amândoi fiii pescarului Iona. Erau originari din Betsaida, localitate situată pe țărmul Lacului Ghenizaret (Marea Galileii), din provincia Galileea, în nordul Țării Sfinte. Amândoi au fost pescari, alături de tatăl lor. Amândoi s-au numărat printre „ucenicii” Sfântului Ioan Botezătorul, ascultând timp îndelungat predicile acestuia în pustiul Iordanului, cu îndemnuri la pocăință și cu proorocia despre venirea lui Mesia. De la acesta a auzit Andrei cuvintele: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii” (Ioan 1,29). A fost și el martor, alături de alți ucenici, la botezul Domnului și la cunoscuta convorbire dintre Iisus și Ioan, întărindu-se în convingerea că Acesta era Mesia cel prezis de prooroci. A doua zi după botezul Domnului în Iordan, Ioan Botezătorul stătea pe țărmul acestui râu cu doi dintre ucenicii lui, Andrei și Ioan (viitorul apostol și evanghelist), cărora le spune din nou: „Iată Mielul lui Dumnezeu” (Ioan 1,36). Auzind această mărturisire, cei doi ucenici au pornit după Iisus, în dorința de a-L cunoaște. Iisus i-a observat și i-a întrebat: „Ce căutați?”; La care ei au zis: „Învățăturile, unde locuiești?”; El le-a zis: „Veniți și veți vedea”. Au mers deci și au văzut unde locuia și au rămas la El în ziua aceea (Ioan 1, 37-39). Andrei a anunțat apoi și pe fratele său Simon Petru că „a găsit pe Mesia” (Ioan 1,41). Chemarea lui Andrei la apostolie s-a petrecut ceva mai târziu. Este relatată de Sfântul Apostol și Evanghelist Matei prin cuvintele: „Pe când (Iisus) umbla pe lângă Marea Galileii, a văzut doi frați, pe Simon ce se numește Petru și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari. Și le-a zis: Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni. Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El” (Matei 4, 18-20 și Marcu 1, 16-18).

Sfintele Evanghelii mai pomenesc pe Sfântul Andrei de două ori: la înmulțirea pâinilor, dincolo de Marea Galileii, când el a înștiințat pe Mântuitorul că acolo, în mulțime, era un băiat care avea cinci pâini de orz și doi pești (Ioan 6, 8-9), și după învierea lui Lazăr când, împreună cu Filip, au înștiințat pe Domnul că niște elini (greci), veniți în Ierusalim, cu prilejul sărbătoririi Paștelui iudaic, voiau să-L vadă (Ioan 12, 20-22).

Alături de ceilalți ucenici, a fost trimis și Andrei de către Mântuitorul la propovăduire (Matei 10 și urm.); L-a însoțit pe Mântuitorul pe drumurile Țării Sfinte, a fost martor la minunile pe care le-a săvârșit, a ascultat cuvintele Sale de învățătură și parabolele pe care le-a rostit în fața mulțimilor, a suferit alături de ceilalți apostoli, atunci când Domnul a fost prins, judecat, chinuit și apoi răstignit pe Cruce; S-a bucurat alături de ei când a aflat de minunea învierii din morți și L-a văzut pe Domnul înviat în prima zi, și după opt zile, apoi la arătarea din Galileea, când au primit porunca predicării Evangheliei la toate neamurile (Matei 28, 19). În urma poruncii Domnului, de a vesti

Evanghelia la toate neamurile, după pogorârea Duhului Sfânt și întemeierea Bisericii creștine la Ierusalim, în ziua Cincizecimii din anul 30, Sfinții Apostoli și apoi ucenicii lor, au început să predice

noua învățătură adusă în lume de Mântuitorul Iisus Hristos. Potrivit tradiției și celor scrise de unii istorici și teologi din primele veacuri creștine, Sfântul Apostol Andrei a fost primul propovăduitor al Evangheliei la geto-daci, în teritoriul dintre Dunare și Marea Neagră – cunoscut pe atunci sub numele de Scythia (Sciția), dar și în teritoriile de dincolo de Prut, în nordul Mării Negre. Dar, până a ajunge aici, el a predicat în Asia Mică, de unde s-a îndreptat spre teritoriile amintite de la Dunăre la Marea Neagră. Trebuie să notăm că în aceste teritorii, locuite de geto-daci, prin secolele VII-VI î. Hr., s-au așezat coloniști greci, care au întemeiat cunoscutele cetăți de pe țărmul apusean al Mării Negre: Tyras (Cetatea Alba), Histria (Istria), Tomis (Constanța), Callatis (Mangalia) și altele. Spre sfârșitul secolului al IV-lea î. Hr. s-au așezat aici triburi de sciți, populație nomadă de origine iraniană, care au fost asimilați, cu timpul, de autohtoni; ei au dat însă teritoriului respectiv numele de „Sciția” (Scythia). Mai târziu, teritoriile de pe țărmul apusean al Mării Negre, până înspre gurile Bugului, au făcut parte din statul geto-dac condus de regele Burebista, dar în anul 28 d.Hr. cetățile grecești de aici au acceptat protectoratul statului roman.

În anul 46 d. Hr., întreg teritoriul dintre Dunăre și Marea Neagră a fost cucerit de romani și anexat la provincia Moesia Inferior (Bulgaria răsăriteană de azi), iar în anul 297, în timpul împăratului roman Dioclețian, a devenit provincie aparte, sub numele de Scythia Minor (Sciția Mică). Anexarea acestui teritoriu – inclusiv a cetăților grecești pomenite mai sus –, în cultura și formele de viață grecești și apoi romane, a oferit condiții prielnice pentru predica Sfântului Apostol Andrei. Așa cum arătam mai sus, tradiția despre predica sa în Sciția apare în câteva lucrări scrise în primele veacuri creștine. De pildă, în lucrarea „Despre apostoli” a lui Hipolit Romanul, mort în timpul persecuției împăratului Decius (249-251), iar în secolul IV în „Istoria bisericească” a episcopului Eusebiu din Cezareea Palestinei (+ 339/340), care o preluase de la un alt mare teolog, Origen din Alexandria (+ 254). Iată ce scria Eusebiu: „Sfinții Apostoli ai Mântuitorului, precum și ucenicii lor, s-au împrăștiat în toată lumea locuită pe atunci. După tradiție, lui Toma i-au căzut sorții să meargă în Parția, lui Andrei în Sciția, lui Ioan în Asia...”. De altfel, din epistola Sfântului Apostol Pavel către Coloseni (3,11), reiese că și „sciții” au putut auzi cuvântul lui Dumnezeu.

Tradiția că Sfântul Apostol Andrei a predicat la sciți a fost reluată mai târziu și de alți scriitori bisericești. De pildă, călugărul Epifanie, în secolul VIII, în Viața Sfântului

Apostol Andrei scria că între popoarele evanghelizate de el se numărau și sciții. În așa numitul Sinaxar al Bisericii constantinopolitane se precizează că acest apostol „a predicat în Pont, Tracia și Sciția”. În același Sinaxar se află o altă știre, potrivit căreia, Sfântul Andrei ar fi hirotonit ca episcop de Odysos sau Odessos (Varna de azi, în Bulgaria), pe un ucenic al său cu numele Amplias (Ampliat), pe care Biserica Ortodoxă îl prăznuiește în fiecare an la 31 octombrie. Mult mai târziu, scriitorul bizantin Nichifor Calist (secolul al XIV-lea) scria că Sfântul Apostol Andrei a trecut din provinciile Asiei Mici (Capadocia, Galatia și Bitinia) „în pustiurile scitice”, care puteau fi situate fie în Sciția Mare (sudul fostei Uniuni Sovietice), fie Sciția Mică sau Dacia Pontică, locuită de greci, romani și geto-daci. De altfel, istoricii bisericești ruși socotesc că Sfântul Apostol Andrei a predicat și în nordul Mării Negre.

Învățatul mitropolit Dosoftei al Moldovei, în cartea sa „Viața și petrecerea sfinților”, scria că „Apostolului Andrei i-a revenit (prin sorți) Bitinia și Marea Neagră și părțile Propontului, Halcedonul și Vizantea, unde e acum Tarigradul (Constantinopolul n. n.), Tracia și Macedonia, Tesalia, și sosind la Dunăre, ce-i zic Dobrogea și altele ce sunt pe Dunăre, și acestea toate le-a umblat”.

În sprijinul evanghelizării teritoriilor de pe țărmul apusean al Mării Negre de către Sfântul Andrei vin și unele colinde, legende și obiceiuri din Dobrogea și din stânga Prutului, adică din Basarabia, care amintesc de trecerea lui prin aceste locuri. Una din aceste colinde pomenește de „schitul” sau „mănăstirea” lui Andrei, la care veneau Decebal și Traian, cel din urmă ascultând și slujba săvârșită acolo. Există apoi câteva numiri de ape și locuri ca „Pârâiașul Sfântului Andrei”, „Apa Sfântului” sau „Peștera Sfântului Andrei”, care se vede și azi în hotarul comunei Ion Corvin, în apropiere de granița româno-bulgară.

Fără îndoială că Sfântul Apostol Andrei nu s-a mărginit numai la predicarea Evangheliei și la botezul celor pe care i-a adus la Hristos dintre grecii și geto-dacii din teritoriile amintite, ci el a hirotonit pe unii dintre ei ca episcopi și preoți, așa cum făcea și Sfântul Apostol Pavel în călătoriile sale misionare. Numai așa se poate explica faptul că cea mai veche episcopie cunoscută pe teritoriul țării noastre este cea de la Tomis (Constanța de azi). Episcopul (sau episcopii) peste care „și-a pus mâinile” Sfântul Apostol Andrei au hirotonit, la rândul lor, alți episcopi, preoți sau diaconi pentru noile comunități creștine de la Pontul Euxin, ca să se asigure „succesiunea” neîntreruptă a preoției, și care au devenit propovăduitori ai noii credințe – prin predică și botez –, în rândul autohtonilor geto-daci, iar, mai târziu, daco-romani.

Având în vedere caracterul misionar al creștinismului din primele veacuri, se poate susține că unii dintre cei încreștinați de Sfântul Apostol Pavel și ucenicii săi în Peninsula Balcanică, dar și dintre cei încreștinați de Sfântul Apostol Andrei în zona apuseană a Mării Negre, au dus „vestea cea bună” despre Iisus Hristos cel înviat și în nordul Dunării, deci în Dacia propriu-zisă, cunoscute fiind legăturile care existau între locuitorii de pe ambele maluri ale Dunării. Prin episcopii, preoții și misionarii veniți din sudul Dunării și din Orientul Apropiat, ca și prin cei din rândul localnicilor, învățătura creștină și-a câștigat noi adepți, încât, din secolul al IV-lea se poate vorbi de o generalizare a învățaturii creștine, nu numai în provincia Sciția Mică, ci și în teritoriile nord-dunărene, locuite acum de daco-romani, deveniți apoi români. În provincia Sciția

Mică, vigoarea creștinismului este dovedită de numărul mare de martiri de la sfârșitul secolului al III-lea și începutul secolului al IV-lea, ca și de organizarea bisericească temeinică ce exista aici în sec. al IV-lea, cu o episcopie la Tomis – devenită apoi Arhiepiscopie –, de teologii de prestigiu care au activat aici, de numărul mare de bazine care s-au construit în marile cetăți de pe țărmul apusean al Mării Negre, în secolele IV-VI, de multele obiecte cu caracter creștin din aceeași perioadă, descoperite aici.

Scriitorul bisericesc Nichifor Calist, pe baza unor știri istorice mai vechi, scrie că Sfântul Apostol Andrei a plecat de la noi spre sud, trecând prin Tracia, a ajuns în Bizanț (viitorul Constantinopol), iar de aici a trecut prin Macedonia și Tesalia, ajungând până în orașul Patras din Ahaia, deci în Grecia de azi. Acolo a suferit moarte martirică, fiind răstignit pe o cruce în formă de X (numită până azi „Crucea Sfântului Andrei”). Biserica primară a stabilit, încă de pe la sfârșitul sec. al II-lea, ca dată de prăznuire a pătimirii sale ziua de 30 noiembrie. Nu se cunoaște anul martiriului său; unii istorici îl fixează în timpul persecuției împăratului Nero, prin anii 64-67, alții mult mai târziu, pe la sfârșitul veacului „apostolic”, în cursul persecuției împăratului Domițian.

Moaștele sale au fost mutate din Patras la Constantinopol, noua capitală a Imperiului Roman de Răsărit, prin anii 356-357, cu prilejul sfințirii bisericii „Sfinții Apostoli”. Mai târziu, Sfântul Ambrozie, episcopul Milanului (c. 339-397), scria că, în a doua jumătate a sec. al IV-lea, părțile din sfințele sale moaște au fost oferite bisericilor din Milano, Nola și Brescia, din Italia.

La câțiva ani după Cruciada a IV-a, din 1204, când Constantinopolul a fost cucerit de cavalerii apuseni și s-a creat aici o „Patriarhie latină” în locul celei ortodoxe, cardinalul Petru din Capua a dispus ca moaștele Sfântului Andrei să fie duse în Italia și așezate în catedrala din Amalfi. În aprilie 1462, în timpul papei Pius II, capul său a fost așezat într-o biserică din Roma. De aici, pe baza unei hotărâri a Vaticanului, în semn de frățietate creștină, capul său a fost restituit Bisericii Ortodoxe a Greciei, fiind așezat – în cadrul unor ceremonii religioase – în biserică cu hramul Sfântul Andrei din orașul Patras.

Sfântul Apostol Andrei se bucură de o cinstită deosebită în Bisericile rusă, greacă și română, datorită faptului că a predicat în teritorii care aparțin azi Rusiei, Greciei și României. Patriarhia ecumenică din Constantinopol îl socotește chiar ca „întemeietor” al acestui „scaun apostolic”. Se cuvine ca Biserica Ortodoxă Română să-l cinstească și mai mult și să-l considere nu numai ca „cel dintâi chemat la apostolie”, ci și ca pe cel dintâi propovăduitor al Evangheliei la strămoșii noștri, ca pe un „apostol” al neamului nostru, al Ortodoxiei românești! Iar creștinismul românesc trebuie să fie considerat ca fiind de origine apostolică.

Ca atare, se cuvine ca ziua de 30 noiembrie să fie o adevărată sărbătoare a creștinismului românesc. Ea premerge zilei de 1 Decembrie, Ziua Națională, zi a unității românilor de pretutindenea și astfel s-a împreunat sărbătoarea Bisericii cu sărbătoarea neamului, după cum Biserica și neamul au fost una în tot decursul istoriei noastre!

Teolog Claudiu-George CRUPĂ

MARȘUL UNIONIST – BUCUREȘTI 21 oct.2012

CONSILIUL UNIRII, împreună cu Platforma civică „ACȚIUNEA 2012”, după ce au organizat marșuri unioniste, începând cu 25 martie 2012, la Chișinău, continuând cu Comrat și Bălți, în Republica Moldova, la 21 octombrie 2012, au trecut Prutul și au organizat un impresionant MARȘ UNIONIST la București.

Manifestarea, începută la orele 14, a pornit din Piața Victoriei, traseul acesteia urmând cursul bulevardelor bucureștene: Calea Victoriei și Regina Elisabeta apoi, prin Piața Mihail Kogălniceanu, s-a finalizat în Piața Operei Române.

Participanții - cca. 3000 de oameni - , în majoritate tineri din Platforma civică „ACȚIUNEA 2012”, atât din România cât și din Rep. Moldova, s-au constituit într-o impresionantă formațiune tricoloră, riguros organizată, în trei „batalioane”: albastre, galbene și roșii.

Am întâlnit aici, vechi cunoștințe din Basarabia, Bucovina de Nord și din întreaga țară - menționăm doar: actorul Sandu Cupcea din Chișinău, care a și declamat versuri patriotice, precum și Grupul folcloric „Ștefan-vodă”, tot din Basarabia. Bineînțeles, erau prezenți și liderii din Consiliul Unirii, în frunte cu D-na Vitalia Pavlicenco.

Pe parcursul desfășurării marșului - traseul depășind 4 km - , au fost scandate lozinci unioniste: „Rusia nu uita / Basarabia nu-i a ta!”; „Basarabia e România!”; „Unire!, Unire!, Unire!”; „Chișinău și București / două inimi românești!”; „Jos cizma / din Transnistria!” etc.

În mai multe momente ale desfășurării marșului, a fost intonat Imnul de Stat al României. Un moment deosebit a fost marcat în fața Cercului Militar Național, unde , oprindu-se coloana manifestanților, s-a scandat,

minute în șir: „Unire!” și s-a cântat: „Deșteaptă-te române!”; Au fost prezente, la eveniment, majoritatea posturilor de televiziune, care au făcut înregistrări sau transmisiuni în direct.

De la unele balcoane, locuitorii Bucureștiului aclamau manifestarea, fluturând drapele tricolore, într-un gest de solidarizare cu manifestații; Unii dintre manifestați, mai ales cei veniți din Basarabia, purtau frumoase costume populare; Tineri fete, cu obraji „tatuati” cu tricolor, dădeau o strălucire deosebită manifestării - aici, incuzând și grupul de tineri și tineri botoșăneni și din toată Moldova din dreapta Prutului; Grupul folcloric basarabean „Ștefan-vodă” deschidea coloana, dând marșului o vigoare molipsitoare, prin piesele muzicale interpretate.

Momentul de vârf al manifestării s-a înregistrat la final, în Piața Operei, când, un reprezentant al tinerilor din Platforma civică „Acțiunea 2012” a dat citire documentului intitulat: „PACT PENTRU BASARABIA”, un document programatic ce include măsuri concrete, pentru împlinirea, într-un viitor previzibil, a țelului Consiliului Unirii: Reîntregirea Țării; Documentul - ce a fost pus la dispoziție, pentru semnare, tuturor cetățenilor - se adresează, în special, clasei politice, precum și tuturor organismelor democratice din cele două state românești.

Să privim cu optimism viitorul și cu încrederea că, politicienii vor recepta importanța acestui document, precum și a semnificației acestei Mișcări Unioniste, manifestându-se la înălțimea momentului istoric prefigurat: REUNIREA!; Așa cum s-a mai afirmat, Unirea cea Mare a fost realizată, de marii noștri înaintași, în anul 1918, ea trebuind să fie, doar, reconfirmată!

Paul-Mircea IORDACHE

Platforma Civică “Acțiunea 2012” *)

PACT PENTRU BASARABIA

Noi, organizațiile și grupurile de inițiativă cuprinse în Platforma Civică “Acțiunea 2012”, alături de voluntari și simpatizanți, preocupați de necesitatea transformării problematicei Unirii României cu Republica Moldova în prioritate națională, propunem tuturor candidaților la alegerile parlamentare din 9 decembrie, să semneze și să își asume următorul

PACT PENTRU BASARABIA

În viziunea noastră, acest document este generat de creșterea interesului față de viitorul comun al românilor de pe ambele maluri ale Prutului, reflectat și în acțiunile culturale și sociale privind reîntregirea națională, la care s-au manifestat zeci de mii de persoane pe parcursul anului 2012.

Considerăm că societatea românească s-a democratizat și responsabilizat suficient după căderea comunismului, dar și a blocului sovietic, pentru a revendica anularea pe cale pașnică și cu respectarea principiilor de drept internațional în vigoare a consecințelor Pactului Ribbentrop-Molotov.

Solicităm în mod deschis politicienilor care reclamă voturile românilor să se responsabilizeze și să aducă în granițele naționale cei peste trei milioane de români de la Est de Prut, privați de dreptul la Patria Mamă, bunăstare, securitate și identitate națională.

Considerăm că este necesar ca toți factorii de răspundere din România și Republica Moldova să fie promotorii solidarității naționale și ai reunirii românilor de pe cele două maluri ale Prutului, mai presus de ideologiile de partid.

În acest sens, PACTUL PENTRU BASARABIA reprezintă un angajament și un set de măsuri concrete care vor fi implementate pentru reunirea celor două state românești.

Asumarea este publică, ceea ce înseamnă că semnatarii oferă o garanție a efortului depus în viitor în acest sens, nu un simplu artificiu electoral menit să extindă numărul votanților.

Platforma Civică Acțiunea 2012, coaliție formată din peste 30 de organizații nonguvernamentale și grupuri de inițiativă care militează pentru reunirea României cu Republica Moldova, organizatoarea Marșului pentru Unire de la București, din 21 octombrie, în asentimentul tuturor celor prezenți la această manifestație, înaintează următoarele:

ASUMARE PUBLICĂ

- Apariții publice în care să susțină reunirea celor două state românești și recunoașterea existenței unui singur popor pe ambele maluri ale Prutului. Termen: înaintea alegerilor din decembrie 2012.

- Discursuri în plenul Parlamentului care amintesc de necesitatea refacerii unității naționale a neamului românesc prin reunirea cu Republica Moldova, ținute cu ocazia sărbătorilor naționale și nu numai.

LEGISLATIV

- Garantarea securității Republicii Moldova de către statul român și partenerii săi internaționali, în cazul unei agresiuni externe.

- Finalizarea procedurilor de adoptare a zilei de 31 august (Ziua Limbii Române) ca sărbătoare legală.

- Acordarea cetățeniei române în mod automat și simplificat tuturor celor care se declară etnici români în documentele oficiale din Republica Moldova.

- Desființarea obligației privind necesitatea deținerii sumei de minimum 500 de euro în cazul acordării vizei pentru cetățenii Republicii Moldova care doresc să viziteze România.

ECONOMIC

- Crearea spațiului economic comun prin:
- Subvenționarea taxelor suplimentare pentru produselor fabricate în Republica Moldova;

- Integrarea celor două sisteme energetice naționale;
- Integrarea infrastructurii aeroportuare, feroviare și de transport rutier;

- Integrarea sistemului poștal și unificarea sistemului de telefonie;

- Deschiderea pieței de muncă pentru toți cetățenii Republicii Moldova;

- Sprijinirea companiilor din România și din Republica Moldova în vederea extinderii activității pe întreg spațiul celor două state românești.

INSTITUȚIONAL

- Crearea unui departament pentru **reintegrarea** Republicii Moldova, aflat în subordinea directă a primului ministru.

- Integrarea în strategia euro-atlantică a României a unui capitol privind renirea cu Basarabia și rolul acesteia în securitatea națională dar și a flancului estic al NATO și al Uniunii Europene.

- Compatibilizarea legislativă dintre România și Republica Moldova prin implementarea reglementărilor din acquis-ul legislativ european tradus integral în limba română, folosind expertiza României, de către Ministerul Justiției și Consiliul Superior al Magistraturii de la București, respectiv Chișinău, precum și de către Institutul European din România.

- Bugetarea Departamentului pentru Românii de Pretutindeni cu o sumă egală cu suma acordată de statul român minorităților naționale din România.

- Numirea la conducerea ambasadei de la Chișinău, a Institutului Cultural Român - Chișinău și a Institutului Eudoxiu Hurmuzachi, a unor persoane competente, care să servească în mod real interesele românești.

- Finanțarea de către Guvernul României, în parteneriat cu Ministerul Culturii de la Chișinău, a traducerii integrale în limba română a materialelor video, conform legislației Republicii Moldova.

- Deschiderea unui studiou al Televiziunii Române la Chișinău, care să transmită zilnic informații în și din Republica Moldova, astfel ca publicul să fie ancorat în realitatea cotidiană a celor două spații.

EDUCAȚIONAL

- Crearea în cadrul Ministerului Educației și Cercetării al României a unui birou special responsabil cu integrarea culturală și socială a studenților și elevilor basarabeni aflați la studii în România.

- Regândirea sistemului de selecție a burselor acordate tinerilor din Republica Moldova astfel încât aplicantul să poată demonstra atașamentul față de cultura, spiritualitatea și valorile românești.

- Introducerea în manualele de istorie a unui capitol special despre românii din jurul frontierelor și din Balcani, în special privind istoria comună a românilor de pe cele două maluri ale Prutului.

Politicienii, ca oameni de stat care cunosc istoria poporului pe care îl conduc, știu că „Basarabia e România”, iar în acest sens, noi, românii, așteptăm ca ei să acționeze pentru îndeplinirea idealurilor naționale.

21 octombrie 2012

*) Platforma Civică ACȚIUNEA 2012 este o coaliție de organizații non-guvernamentale și grupuri de inițiativă care susțin unirea Republicii Moldova cu România și militează pentru realizarea obiectivului generațiilor trecute, prezente și viitoare de regăsire a românilor de pe cele două maluri ale Prutului în cadrul aceluiași stat.

Pe parcursul anilor 2011 și 2012, Platforma Civică ACȚIUNEA 2012 desfășoară manifestări publice de informare și sensibilizare a întregii populații din România și Republica Moldova cu obiectivul de a conștientiza necesitatea realizării unității naționale..

25 OCTOMBRIE – ZIUA ARMATEI ROMÂNE

În urmă cu peste un secol și jumătate, marele cărturar Nicolae Bălcescu fixa locul instituției militare în existența poporului nostru: „Instituțiile ostășești au făcut mărirea și puterea țării în vreme de patru veacuri, dacă țara românilor își va lua ea vreodată rangul ce i se cuvine între popoarele Europei, aceasta o va face datorare mai mult generației vechilor ei instituții ostășești”.

Cuvintele marelui luptător pașoptist își vor găsi pe deplin relevanța în evenimentele și faptele de glorie ostășească înfăptuite de armata română de-a lungul istoriei moderne și contemporane, de la războiul de independență, până la evenimentele din decembrie 1989, moment ce a marcat, din nou, identificarea instituției oștirii cu interesele fundamentale ale întregii națiuni.

Nu întâmplător, 25 Octombrie a fost aleasă ca Zi a Armatei Române. În această zi, în urmă cu 68 de ani, după lupte grele purtate în cadrul unei operații de amploare ce a implicat cooperarea cu unități și mari unități sovietice, trupele române ale Armatei a 4-a eliberau orașul Carei, aflat la granița de N-V a țării, ultima localitate de pe teritoriul național rămasă sub ocupația ungaro-germană. Strălucitoarea izbândă a fost marcată, în acea istorică zi, prin arborarea drapelului românesc deasupra primăriei orașului, de către ostașii unei unități a Diviziei „Mărășești”, participanți direcți la confruntările acerbe în acea zonă. Se împlinea astfel, după patru ani de război, de suferințe și speranțe, un ideal scump tuturor românilor: eliberarea ultimei brazde de pământ din partea de N-V a țării, teritoriu național răpit, în toamna anului 1940, prin Dictatul de la Viena.

Mergând în urmă, pe firul istoriei, să amintim că România a intrat în vâltoarea celui de-al doilea război mondial, la 22 iunie 1941, într-o situație strategică dramatică și complexă.

La 28 iunie 1940, pe baza protocolului adițional secret al Pactului de neagresiune dintre Germania și URSS, semnate de Molotov și Ribbentrop, sovieticii impuseră guvernului de la București, prin ultimatum și forță, cedarea Basarabiei și a nordului Bucovinei, la care s-a adăugat Ținutul Herței, ocupat abuziv de trupele Armatei Roșii. Tot în același tragic an 1940, la 30 August, printr-un act de, așa zis, arbitraj al Germaniei și Italiei, pe care istoria l-a consemnat ca Dictatul de la Viena, i se atribuia Ungariei partea de N-V a României.

La 7 septembrie în urma Tratatului de la Craiova, în condiții de maximă presiune a statelor revizioniste, a fost cedat Bulgariei Cadrilaterul (Dobrogea de sud), provincie care aparținea statului Român din 1913, ca urmare a Tratatului de Pace de la București.

Era, acesta, ultimul act ce desăvârșea, printr-o politică injustă și dictatorială, destrămarea României Mari. Din acel moment, principalul obiectiv al conducerii statale,

CAREI - Monumentul Eroilor Români
din Al Doilea Război Mondial

al tuturor partidelor politice democratice și al factorilor militari români, l-a reprezentat restabilirea integrității teritoriale a țării. Armata României a intrat, deci, în 1941, în război împotriva URSS, alături de Germania și statele Axei, cu scopul de a întregi trupul sfârtecat al țării. În Campania din Est, România a acționat cu 2 Armate, 10 Corpuri de Armată, Corpul de Munte și Corpul de Cavalerie, 35 de Divizii de infanterie, o Divizie de Gardă, o Divizie de Grăniceri, o Divizie Blindată, 4 Divizii Munte, 6 Divizii de Cavalerie, 2 Divizii de Pază, două Brigăzi de fortificații, 4 Comandamente de Munte și un Comandament de Infanterie. Trupelor terestre li s-au alăturat Forțele Aeronauticii și Marinei Militare. În ceea ce privește efectivele, la 22 iunie 1941 România dispunea de un potențial

mobilizabil de 2.200.000 de oameni (12,2% din populația țării și 32,9% din numărul bărbaților), din care 1.400.000 erau incluși în planul de mobilizare. La declanșarea războiului se aflau sub arme 625.524 militari. Cele mai numeroase efective au fost angajate în Operațiile Militare desfășurate pentru eliberarea Basarabiei și Nordului Bucovinei, la Odessa și Stalingrad.

În operațiile militare a fost angajat un efectiv mediu de peste 900.000 de militari. Cu excepția perioadei oct. – dec. 1942, ponderea efectivelor aflate la est de Nistru, pe front, a fost inferioară celor rămase în țară, la vest de Nistru.

La 20 august 1944, armata română era încadrată cu circa 1.100.000 de militari, din care circa 430.000 în dispozitivul de luptă din Moldova și Sudul Basarabiei, iar restul de 63 % în interiorul țării. În ansamblul campaniei, conform cifrelor oficiale prezentate de delegația română la Conferința Păcii de la Paris din 1946, Armata Română a pierdut în campania din Est 624.740 militari, din care 71.585 morți, 243.622 răniți și 309.533 dispăruți.

După trei ani de război, în care obținuse victorii importante, alături de Wermacht, până în toamna anului 1942, armata română a fost nevoită să lupte în retragere ajungând, în martie 1944, din nou, pe teritoriul național, înregistrând, în a doua jumătate a lunii august, o categorică înfrângere, care putea pune în pericol însăși ființa națională a statului român. Această situație de pe front a determinat factorii politico-militari români să negocieze, în secret, trecerea României de partea Națiunilor Unite și desprinderea sa de Germania nazistă.

Acest deziderat s-a realizat prin actul de la 23 August 1944, moment în care România a intrat, de facto, în tabăra Națiunilor Unite.

Din nefericire, prin alăturarea la o nouă alianță, care-l includea și pe marele vecin de la răsărit, erau anulate toate eforturile și jertfele de sânge ale armatei române, depuse pentru eliberarea teritoriilor istorice românești de

Micropoeme (18)

Crater războinic

Fum subpământean,
Sporadic prelins spre cer –
Hades pipează.

Pânza Arahneei

Mreață de argint,
țesută de-o fecioară –
Mirajul din ochi.

Ghinda căzută,
sub scutul frunzelor –
grijă maternă.

Repetabila pedeapsă

Căderi de arbori
înclină Axa Lumii –
Edenul vărsat.

Căzut pe pământ,
un titan în sarcofag –
trunchiul de copac.

Religiozitate

Ramuri uscate –
brațe întinse spre Cer,
implorând mila.

Șoimul călător –
cavaler rătăcitor,
metamorfozat.

Idilă heterogenă

Culoarea florii,
dulceața nectarului –
vis de fluture.

Horă de îngeri
cu aripi desfăcute –
corola de crin.

Mister spațial

Infinitul mic
din Infinitul mare –
gaura neagră.

Colapsul Infinitului

Universul din
Particula lui Zeus –
Spațiul fără Timp.

Iubire sinucigașă

Amor vorace,
canibalism feminin –
călugărița.

Capcană luxuriantă

Boabe de rouă,
constelație pe pânză –
cuib de păianjen.

răsărit. Prin Convenția de armistițiu, care a fost încheiată la Moscova, în prezența ambasadorilor SUA și Marii Britanii, abia la 12 septembrie 1944, Uniunea Sovietică a impus României restabilirea configurației teritoriale din vara anului 1940.

În noiembrie 1944, după eliberarea completă a Ardealului, în partea de N-V a României, avea să fie impusă o administrație sovietică.

În octombrie 1944, armata română avea, în spate, experiența a mai bine de trei ani de război. Ultimele trei luni fuseseră dedicate acțiunilor de contracarare a planurilor unităților armatei germano-ungare de a stabili frontul defensiv pe aliniamentul arcului Carpatic și de desăvârșire a eliberării teritoriului românesc. Pentru aceste operațiuni, au fost aruncate în luptă marile unități și unități ale Armatei 1 și 4 Române, conduse de doi comandanți cu experiență, generalii Nicolae Macici și Gheorghe Avramescu. În pofida greutăților întâmpinate, legate de dificultatea terenului sau inferioritatea numerică și logistică, militarii români, în cooperare cu unități și mari unități sovietice, au zdrobit succesiv rezistența inamicului în luptele din podișul Transilvaniei, la Sfântu Gheorghe, Odorhei și Reghin. Au forțat în zona Oarba de Mureș, Dealu Sângeorgiu, Iernut, cursul mijlociu al Mureșului – considerat axul principal al presiunii ofensive dușmane –, plătind această victorie cu prețul vieții a peste 7000 de ostași români. În acest fel, au blocat ofensiva inamicului în defileurile Crișurilor și Mureșului, în zona Salonta-Oradea, precum și în zona Orșova- Reșița-Timișoara. Demn de amintit este spiritul de jertfă și abnegație de care au dat dovadă, în aceste confruntări, subunitățile Școlilor de Ofițeri și Subofițeri din Arad și Radna, tinerii elevi cu instrucția neterminată, care au înfruntat cu succes, timp de o săptămână, atacurile a șapte regimente germano-ungare, închizând definitiv defileul Mureșului în zona Păuliș-Cuvin-Valea Cladovei. În urma înfrângerilor suferite, inamicul a fost nevoit să părăsească, rând pe rând, și marile orașe din Transilvania: Târgu Mureș (28 sept.), Odorhei, Reghin, Turda, Cluj (11 oct.), Timișoara, Arad, Oradea (12 oct.).

Ofensiva eliberatoare finală a obligat trupele de ocupație să abandoneze definitiv teritoriul României și să treacă dincolo de hotarele țării, în ziua de 25 octombrie 1944, când au fost eliberate ultimele localități rămase sub ocupație, în N-V statului național român – Satu Mare și Carei.

Drumul ostașilor români către bornele strămoșești ale hotarelor de apus, un drum de luptă și de glorie, marcat de durere și mari jertfe, a fost presărat cu florile recunoștinței populației eliberate, care i-a primit cu urale și cântece de bucurie. Bucuria acestor clipe avea să fie umbrită de aflarea crimelor săvârșite asupra populației românești, de ocupații aflați în retragere, având loc adevărate masacre în masă (la Sârmaș și Moisei), arestări și deportări.

Eliberarea teritoriului național a fost obținută prin lupta și jertfa a 275.000 militari români, din care 58.330 au fost uciși, răniți sau dați dispăruți.

Peste ani, după ce trupele sovietice au părăsit România în anul 1958, ziua de 25 octombrie a fost declarată Zi a Armatei Române, în semn de cinstire a jertfelor dăruite de oștire cauzei sacre a libertății vetrei străbune. Marea Adunare Națională, prin Decretul nr. 381 din 1 oct. 1959, consacră această zi, atenuând, totodată, sintagma de „armată populară” și atribuind armatei și rolul de apărătoare a „independenței naționale a României”.

După decembrie 1989, multe din ceremoniile tradiționale ale armatei au fost readuse în actualitate și s-a revenit la caracterul creștin al acesteia.

Ziua Armatei Române ne oferă prilejul de a aduce un pios omagiu, cu sentimente de profundă recunoștință, tuturor celor care și-au jertfit viața pentru patrie, și de a transmite un salut camaraderesc celor care și-au consacrat viața slujirii armatei române: veteranilor de război, pensionarilor militari și cadrelor militare în activitate !

Ediție specială

Frunzișul toamnei
aduce, din nou, pe sol –
cronica verii.

Toamnă târzie

... și tot mai puțin
astrul zilei se-nalță –
Soare timorat.

10 noiembrie 2012

Paul-Mircea IORDACHE

COMANDANTUL GARNIZOANEI
BOTOȘANI,
Col. Lucian SANDU

UN JURNALIST RUS SCRIE CORECT ȘI ÎN PREMIERĂ DESPRE TEZAURUL ROMÂNIEI LA MOSCOVA!

Notă: În urma dezbaterilor de la Strasbourg, Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei (APCE) a adoptat, la 2 octombrie 2012, un raport privind situația democrației din Federația Rusă. La acest raport, un grup de deputați din România și Republica Moldova au depus câteva amendamente, care se refereau la chestiunea Tezaurului României de la Moscova. Amendamentul care se referea explicit la cele 93,4 tone de aur furate de sovietici a fost respins: elvețianul Andreas Gross a motivat că aurul a fost confiscat în schimbul ocupației Basarabiei (o teză sovietică preluată la APCE!). Au fost acceptate două amendamente care ne trimit la negocieri directe cu Federația Rusă. Rușii refuză să discute subiectul celor 93,4 tone de aur furate de sovietici, iar rezoluția APCE, care îndeamnă la negocieri, reprezintă un instrument care poate fi folosit. Deci: negocierile trebuie să continue!

SERGHEI GOLUBIȚKI*: AURUL ROMÂNESC

* **Serghei Golubițki**, scriitor, filolog și jurnalist, specialist în internet-trading de la Moscova. S-a născut la 11 iulie 1962. A absolvit magna cum laude (diplomă roșie) facultatea de litere a Universității de Stat din Moscova în 1984, iar în 1989 și-a susținut teza de doctorat cu tema „Mitologia socială și nomenclologia filosofică în lirica românească contemporană”, la aceeași universitate. Pozează limbile rusă, engleză, franceză, germană, portugheză și română. În 2004 a publicat o carte în două volume cu titlul „Care este numele dumnezeului vostru? Marile afaceri oneroase ale secolului XX”, în care descrie peste douăzeci de afaceri oneroase din Statele Unite ale Americii, începând cu scandalul panamez și terminând cu cazul Enron. Este autor al cursului multimedia „TeachPro Internet Trading”, care, potrivit revistei de bursă „Technical Analysis Of Stocks And Commodities”, nu are analogie pe piața americană. În clasamentul celor „100 de creatori din spațiul postsovietic”, stabilit de „Global Intellect Monitoring” în anul 2009, a fost plasat pe locul 30, „pentru gândirea creatoare asupra realităților în transformare dinamică”.

FRAGMENTE TRADUSE ÎN ROMÂNĂ DIN ARTICOLUL LUI SERGHEI GOLUBIȚKI:

(...) Așadar, despre ce alegere a grâului de neghină este vorba? Dragi colegi, cred că v-ați dat seama deja că este vorba despre tema scoasă în titlul postării de astăzi. (...)

Cu alte cuvinte, în ceea ce ține de „drepturile omului” avem o alegere. Cu totul aparte stă chestiunea „aurului românesc”, care nu permite în nici un chip, sub nici o formă, sub nici un fel interpretări ambigue. Și

vreau să subliniez încă o dată că această chestiune are o importanță principală anume pentru Rusia, anume pentru noi, și într-o măsură cu mult mai mare, decât pentru România și, cu atât mai mult, pentru Moldova, ai cărei parlamentari, apropo, au și intervenit pentru includerea chestiunii în rezoluția APCE.

De ce are această chestiune o importanță principală anume pentru noi, dar nu pentru România? Pentru că în cazul României este vorba pur și simplu despre pierderea unor bunuri materiale, în timp ce în cazul Rusiei această chestiune se pune într-un cu totul alt plan, în cel moral. Dacă noi nu recunoaștem această chestiune, noi îi spunem nu atât străinătății, câte ne spunem nouă înșine că, da, noi suntem niște HOȚI! Noi recunoaștem conștient, în deplinătatea facultăților mintale, că suntem urmașii și continuatorii de drept ai unei hoții bolșevice, că suntem pui destoinici din cuibul lui Troțki.

Doar așa și nicidecum altfel. Și nici un fel de ineptii de genul comentariilor oficiale ale cinovnicilor ruși despre faptul că, adicătelea, tema „aurului românesc” ține de timpurile demult apuse, este o chestiune istorică, fără nici o tangență cu politica actuală, nu pot acoperi monstruoasa prăpastie morală care ne separă pe noi de Lumea Binelui și a Luminii dacă refuzăm să ne recunoaștem obligațiunile de returnare a ceea ce am furat în mod deschis, cinic și impertinent.

Presupun că atât colegii mei, cât și marea majoritate a cetățenilor ruși, nu au nici cea mai vagă idee despre ceea ce reprezintă chestiunea „aurului românesc”, motiv din care nu există nici cel mai mic temei să tragă vreo concluzie pripită și, cu atât mai mult, să se lanseze în acuzații de imoralitate împotriva cuiva. Întrucât mass-media oficială din Rusia nu s-a obosit să aducă faptele la cunoștința cititorilor săi, voi încerca, pe cât îmi stă în putință, să completez această lacună măcar pentru publicul cititor al Rețelei Naționale a Oamenilor de Afaceri.

În august 1916, România a intrat în Primul Război Mondial de partea Aliaților și a ocupat Transilvania. Las în spatele scenei motivele care au determinat această țară să adopte, timp de doi ani, starea de neutralitate: politica țărilor mici este o chestiune complicată și - ceea ce este mai important! - absolut neprincipială din punctul de vedere al demersului nostru. Aici și cum, nu mă interesează România, pe mine mă interesează doar Rusia.

Demersul României a avut consecințe foarte deplorabile: armatele aliate ale Mittelmächte (Germania, Austro-Ungaria, Bulgaria și Imperiul Otoman) au replicat imediat printr-o contraofensivă, care, în cel mai scurt timp posibil, a înfrânt Armata Română.

Guvernul României a fost evacuat în grabă de la București la Iași, la granița cu provincia Basarabia din Imperiul Rus. Dobrogea, Oltenia și Muntenia fuseseră deja ocupate, astfel încât, cotropirea totală a teritoriului național părea, pe bună dreptate, doar o chestiune de timp.

În noiembrie 1916, Consiliul Național al Băncii Centrale a României a decis să transmită, pentru păstrare

temporară, întregul său Tezaur aliatului său – Rusia, care, de fapt, îi oferise cu amabilitate serviciile. O variantă alternativă luată în calcul era transportarea Tezaurului la Londra, dar poziția dominantă pe care o aveau submarinele germane în spațiul maritim a fost determinantă pentru alegerea făcută în favoarea Imperiului Rus.

La 2 decembrie Banca Centrală a decis, iar la 12 decembrie Consiliul de Miniștri al României a aprobat această decizie. Ca precedent internațional s-a apelat la experiența Franței, care transmisese deja Tezaurul său spre păstrare Statelor Unite ale Americii.

Pentru Rusia procesul verbal cu privire la transmiterea Tezaurului a fost semnat de general-locotenentul Aleksandr Aleksandrovici Mosolov, șeful cancelariei ministeriale a Curții Imperiale, iar din toamna anului 1916 – ministru-delegat în România. Guvernul rus s-a angajat nu doar să pregătească transferarea, dar a și garantat integritatea necondiționată a Tezaurului României atât în timpul transportării, cât și pe întreaga durată a ulterioarei lui păstrări.

Trebuie să spun că în Rusia au fost trimise nu numai rezervele de aur ale Băncii Centrale a României, dar, efectiv, toate economiile băncilor private românești, ale companiilor și ale cetățenilor. Inventarul a cuprins: documente, manuscrise, monede vechi, tablouri, cărți rare, arhivele mănăstirilor din Moldova și Țara Românească, colecțiile muzeistice aparținând instituțiilor publice și celor private, precum și 93,4 tone de aur.

Întrucât toate aceste comori au fost descrise în cel mai amănunțit mod cu putință în procesul verbal de transmitere, nu este dificil să calculăm valoarea lor actuală (desigur, cu excepția valorii pur istorice a exponatelor de muzeu) : 2 miliarde 800 milioane de dolari.

„Aurul românesc” a fost transmis în Rusia în două etape: la 12 și 14 decembrie 1916 – în 17 vagoane cuprinzând 1738 lăzi, cu un conținut în valoare de 314 580 456 lei și 84 de bani. Acestor lăzi li s-au adăugat altele două cu bijuterii ale Reginei Maria, toate în valoare de 7 milioane de lei.

În zilele de 23-27 iulie 1917 (deja după revoluția din februarie), a fost trimis la al doilea eșalon cu părți ale Tezaurului României: 24 de vagoane, bunurile având o valoare de inventar de 7,5 miliarde de lei. Sub paza unei unități de cazaci trenul a ajuns cu bine la Moscova, la 3 august 1917.

Apoi s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat: o bandă bolșevică de teroriști a acaparat puterea sub directă conducere a Statului Major german, iar la 26 ianuarie 1918 Leiba Dovidovici Bronstein, alias Troțki, a declarat public cu cinism: „Activele românești plasate la Moscova, vor fi indisponibile pentru oligarhia română. Guvernul sovietic își asumă obligația de păstrare a acestor active, ca și pe cea de returnare ulterioară a lor în mâinile poporului român”.

Cuvântul lui Leiba este lege, astfel încât poporul român, care de mult și-a răsturnat regii, așteaptă și în prezent să-i fie restituit propriul Tezaur. Pentru a aprecia întreg cinismul situației trebuie să amintim în mod neapărat despre cele trei restituiri oficiale, făcute în 1935, în 1956 și 2008. Aceste restituiri au fost însoțite de o retorică triumfalistă de genul celei din următorul comunicat publicat la 12 iunie 1956 în presa sovietică: „În toți acești ani poporul sovietic a păstrat cu meticuloasă grijă operele de artă de o mare valoare istorică și artistică. Guvernul

URSS și poporul sovietic au tratat întotdeauna aceste valori ca fiind proprietatea inalienabilă a poporului român”.

E frumos, nu-i așa? E nobil. E onest. Cum i se și cuvine oricărei țări cu demnitate, nemaivorbind despre o superputere. Am înapoiat picturi, desene, manuscrise, hrisoave, arhive, monede de aur, medalioane, icoane, odoare bisericești, am înapoiat până și rămășițele pământești ale eminentului gânditor Dimitrie Cantemir. Am uitat însă un mizilic colea: să restituim 93,4 tone de aur. Acest mizilic nu a făcut obiectul sentimentelor bolșevicilor de solidaritate de clasă cu poporul român. După cum nu a făcut nici obiectul obligațiilor de restituire a ceea ce nu-ți aparține.

România nu a încetat niciodată să revendice restituirea de către Rusia a ceea ce fusese transmis, pe cuvânt de onoare, spre păstrare în anii Primului Război Mondial. Din toate declarațiile publicate în presa sovietică reiese clar și univoc faptul că Uniunea Sovietică a recunoscut întotdeauna dreptul de proprietate al României asupra Tezaurului său.

Și atunci, care-i problema?! De unde apar astăzi aceste cinice și monstruoase fraze ale oficialilor ruși privind chestiuni de interes pur istoric?! AU FURAT CEEA CE NU NE APARTINE! Și ne-au făcut pe toți ostatici ai acestei meschinării! Pe toți cetățenii Rusiei! De ce eu, de ce anume eu, trebuie să trăiesc cu sentimentul că sunt cetățean al unei țări care săvârșește pe față și cinic cea mai oribilă crimă damnată de codul moralei creștine: înșelarea celor care ți-au dat încredere?

La Dante Alighieri, cei care au înșelat încrederea sunt supuși la cele mai îngrozitoare cazne în cea de-a noua - ultima - treaptă a Iadului: pe lacul înghețat Cozitz dracii le sfârcă capetele.

Pentru orice creștin, nu există o crimă mai oribilă decât înșelarea celor care ți-au dat încredere. Și aici nu mai este vorba despre cântecelele și țopăiturile celor de la Pussy Riot în biserică, aici este vorba despre un lucru cu mult mai îngrozitor.

Din păcate însă, nimărui nu-i pasă de „aurul românesc”. De Riot Pussy – da, aceasta este o crimă strigătoare la cer împotriva puterii. Pe când tezaurul furat altui neam, propriului nostru aliat, care ne-a încredințat toată averea sa, e așa, un fleac, „o chestiune istorică”.

sursa: <http://i-business.ru> (Rețeaua Națională a Oamenilor de Afaceri din Rusia)

General-locotenentul Aleksandr Aleksandrovici Mosolov, cel care a semnat Procesele verbale de preluare a Tezaurului României

ARTICOL PRELUAT DE PE:

<http://victoralixeev.wordpress.com>

PAUL - MIRCEA IORDACHE**INTERVIU CU ZIARISTUL ADRIAN MEDVEDI,
REDACTOR LA „GAZETA DE HERȚA” – UCRAINA**

P.M.I. Interlocutorul meu, din seara aceasta, este D-I Adrian Medvedi, redactor la “Gazeta de Herța”, publicație a municipalityi herțene; Să începem cu o referire la rezultatele oficiale ale recentelor alegeri parlamentare din Ucraina, mai precis, cum ar putea influența, rezultatele acestora, șansele de îndeplinire a dezideratelor românilor din regiunile: Cernăuți, Transcarpatia, Bugeac etc.

A.M. În urma alegerilor pentru Rada Supremă (parlamentul ucrainean), partidul de guvernământ, condus de președintele Viktor Ianukovici, se situează pe primul loc, cu peste 34% din mandate, urmat de gruparea de partide de opoziție, condusă de fostul premier Iulia Timoșenko, cu peste 24% din mandate. Pe locul al treilea, cu cca. 14%, se situează partidul Udar (Lovitura), întemeiat de un pugilist, locurile patru și cinci fiind ocupate de partide de extremă: comuniștii, cu peste 13% și dreapta naționalistă (“Libertatea”), cu peste 10% din preferințele electoratului. Restul formațiunilor politice nu au îndeplinit condiția de acces în Radă (5%). O surpriză o reprezintă cotele de peste 10 procente obținute de cele două partide de extremă.

P.M.I. Extremele și-au împărțit, în mod egal, ponderile...

A.M. Aceasta demonstrează că electoratul nu mai știe cu cine să voteze; Fiind dezamăgit de pliticieni, votează pentru extrema dreaptă sau extrema stângă.

P.M.I. Și, totuși, care ar fi implicațiile acestei configurații a parlamentului asupra problematicei minorităților naționale?...

A.M. Dacă vorbim despre minoritatea română, situată, în fapt, pe locul trei în Ucraina (după ucrainenii și rușii), multe drepturi constituționale, noi, românii, ca minoritari, le avem, dar le uităm, noi singuri, din motive inexplicabile.

P.M.I. Ei!...Nu se poate!

A.M. De exemplu: de mulți ani, tricolorul românesc este arborat la instituțiile din Maramureșul Istoric; Explicația este simplă: locuitorii din acele localități nu lucrează ca funcționari de stat.

P.M.I. Deci, calitatea de funcționar de stat ar fi inhibitorie pentru manifestările democratice ale populației?!...

A.M. Nu putem spune așa, direct, ci indirect, în subconștient, pentru că, dacă îți plătește cineva salariul!...

P.M.I. Dar ați observat că atitudinea privind revendicările democratice, în planul identității naționale românești, ale cetățenilor ar fi incriminate?

A.M. Asta nu se poate, deoarece Constituția prevede aceste drepturi pentru minorități, însă, depinde de fiecare dintre noi...

Paul Mircea Iordache și ziaristul Adrian Medvedi – Târnuța, Herța – 3 noiembrie 2012.

P.M.I. De localitate...

A.M. Nu, de localitate, ci de fiecare dintre noi: un primar, în sat, sau un consilier local poate să-și asume opinia, deci, depinde de noi foarte mult...fiindcă, prin Constituție, noi avem dreptul la arborarea Tricolorului, avem dreptul la scrierea în două limbi...

P.M.I. Dar trebuie legiferat și în plan local și nu reușiți să vă regăsiți?...

A.M. Nu reușim să ne regăsim, pe noi înșine, asta e problema cea mai importantă!

P.M.I. Și vedeți o evoluție pozitivă, în sensul acesta?

A.M. Trebuie să mai treacă câțiva ani, să vină tineretul, care are altă mentalitate, care vede democrația mult mai natural!H

P.M.I. Deci, adulții sunt timorați din perioada sovietică...

A.M. Cred că și la dumneavoastră e aceeași situație...

P.M.I. Da, există o inerție politică, în percepția unei anumite categorii a populației... Dar, tot în acest context: cum apreciați legea privind limbile regionale și perspectiva aplicării ei, în localitățile cu peste 10%, populație românească?

A.M. Eu cred că o lege, odată aprobată, trebuie să fie aplicată; Însă, apar unele discuții la nivel local, trebuie să fie validată și de autoritatea locală. Dar, care este sensul să o adopți și la nivel local?...Se rediscută legea aprobată de parlament?...Este un nonsens!

P.M.I. Asta, doar dacă legea prevede că trebuie validată și pe plan local...

A.M. Nu! Legea nu spune că trebuie aprobată și pe plan local! Legea este valabilă pe întreg teritoriul Ucrainei, acolo unde locuiește o minoritate etnică cu o pondere de peste 10%. Dar, în lege nu este concretizat procentul de 10% și, oricând, poate să facă 50% și, atunci, câștigă numai partea rusofonă a Ucrainei.

P.M.I. Ar fi tot un fel de Uniune Sovietică, dar în alt mod...

A.M. *Ar fi create condiții doar pentru rusofoni.*

P.M.I. Tot în spirit constituțional: ce măsuri s-ar putea întreprinde pentru revenirea toponimiei românești, tradiționale, prin înlocuirea denumirilor rusificatoare, atribuite localităților în perioada sovietică, și, dacă sunt cunoscute acțiuni concrete în acest sens?

A.M. *La momentul actual, nu este nici un obstacol în a denumi satul așa cum era cunoscut!*

P.M.I. Inclusiv cu grafie latină?

A.M. *Inclusiv! Totuși, depinde de factorii locali. Cazuri concrete: Mihoreni, Coșești, unde au apărut indicatoarele cu denumirile bilingve.*

P.M.I. Deci, problema este legiferată, dar mai trebuie și aplicată...

A.M. *Sigur!*

P.M.I. Dar, de ce există inerția asta?

A.M. *Mai spun, încă odată: mentalitatea!*

P.M.I. Așteptăm să mai treacă timpul...Numai să nu ne trezim legați dincolo de Urali!

A.M. *Asta e...Nu putem face nimic, până nu se schimbă mentalitatea oamenilor; Și, pentru asta, trebuie să se schimbe generațiile.*

P.M.I. Ce mutații ar trebui realizate în legislație pentru ca, în localitățile cu populație preponderent românească, să se poată arbora Tricolorul, împreună cu drapelul Ucrainei?

A.M. *Sunt create toate condițiile pentru aceasta!*

P.M.I. Și, atunci, de ce nu se arborează și Tricolorul?

A.M. *În Constituția Ucrainei se prevede acest lucru. În localitatea Slatina, drapelul românesc este arborat pe toate instituțiile de stat.*

P.M.I. Dar, care sunt criteriile pentru aplicarea acestei proceduri?...În Cernăuți, de exemplu, de ce nu se arborează Tricolorul?...Este zonă românească...

A.M. *Nu pot să explic acest lucru! Cred că, mai mult, depinde de noi, înșine!*

P.M.I. Dar, nu aveți organizații civice care să susțină această cauză?...Nu sunt juriști români, care să pledeze, să explice în acest sens, în consiliile locale?

A.M. *Pentru ce ar trebui avocați, dacă legea ne permite, explicit, să arborăm Tricolorul?*

P.M.I. Și o ultimă întrebare: Domnule Andrei Medvedi cum vedeți evoluția Ucrainei, din perspectiva integrării europene și euroatlantice?

A.M. *Integrarea în Uniunea Europeană ar înlătura problema vizelor...*

P.M.I. Bine, asta e un deziderat dar, în contextul evoluțiilor politice de la Kiev, cum vedeți pașii: spre progres, stagnare, sau regres?

A.M. *Eu văd progres!...Numai progres, deoarece nu putem merge înapoi, spre Rusia sau spre ce a fost cândva; Mergem spre o Europă unită, deschisă.*

P.M.I. Asta presupune un complex de măsuri economice și politice, inclusiv în plan strategic...

A.M. *Da!*

P.M.I. Deci, vedeți populația favorabilă unei asemenea evoluții politice?... Dumneavoastră, ca ziarist, cunoașteți și spiritul populației și pe cel al politicienilor.

Ce au relevat dezbaterile din timpul campaniei electorale?...Care este curentul de opinie preponderent?

A.M. *Ucraina merge spre Europa! Totuși, deși sunt și unele tentații spre Rusia, legate de resursele energetice, se conturează, cu certitudine, direcția proeuropeană. Eu nu văd altă direcție. Ideea principală este că mersul nostru către Europa depinde de noi.*

P.M.I. Dar, vedeți că, unele familii tinere de români își dau copiii la școli cu predare în limba ucraineană, din motive oportuniste, probabil...

A.M. *Asta e o gravă eroare!*

P.M.I. Probabil că și nivelul conștientizării apartenenței la etnia română, a acestor familii, este foarte scăzut. Sunt ele influențate?... Dar, să mai pun o întrebare: Biserica, în această zonă, cum intervine în orientarea familiilor?...Există cele două stiluri: nou și vechi, un alt motiv de segregare națională. Prin Biserică se influențează, decisiv, obiectivele în plan național. Problema care se pune, este să salvăm tineretul, căruia, în timpul Uniunii Sovietice, i-au fost șterse din conștiință originea etnică și identitatea națională, astfel încât, să nu-și mai cunoască originile, să-și piardă identitatea de neam, necunoscând, aproape nimic, despre istoria românilor. Cum putem contracara acest fenomen?

A.M. *Pentru aceasta și vorbesc despre școlile de iarnă, unde să aducem tinerii, căroră să li se arate originile strămoșilor, să cunoască de unde pornește rădăcina lor, pentru că, altfel, pierdem totul. Dacă întrebăm o sută de persoane, pe stradă, la întâmplare, despre istoria neamului lor, veți vedea că nu mai știu de unde vin și, ca urmare, încotro să meargă...*

P.M.I. Aici, un rol esențial revine învățătorului și preotului! În satele noastre românești, ei trebuie să aibă rolul de luminători; Ei trebuie să vină cu chemarea: "Veniți să luați lumină!", pentru reînvierea neamului nostru de pe aceste meleaguri!... În final, eu vă mulțumesc, cu toată bucuria, pentru acest schimb de opinii.

Notă:

Precizăm că primul număr al publicației noastre a apărut în trim. IV, anul 2000 – acest an fiind, deci, anul I al apariției. În anul 2006, s-a comis o eroare în numerotarea succesiunii anilor de apariție. Ca urmare, prin eliminarea erorii, anul 2012 este anul XIII de apariție a revistei. Cu acest număr, facem și convenita corectură.

Redacția

PAUL - MIRCEA IORDACHE

INTERVIU CU PROF. ION POSTEUCĂ, DIN STĂNEȘTI, REG. CERNĂUȚI *)

*) Dl. Ion Posteucă, profesor de limba și literatura română, autor a numeroase lucrări de studiere a folclorului și publicist - în gazete precum : „Zorile Bucovinei”, „Arcașul”, „Concordia”, „Monitorul de Hliboca”, în revista „Codrii Cosminului” și la almanahul cultural „Țara Fagilor” - , un eminent dascăl al învățământului public din Ucraina și conducătorul filialei din Stănești a Societății Culturale „Mihai Eminescu” din regiunea Cernăuți. Totodată, domnia sa face parte din Societatea Culturală „Arboroasa”.

Dialogul a fost înregistrat în ziua de 8 mai 2011, la Stănești - Bucovina de Nord, după o ceremonie de comemorare a victimelor gulgurului stalinist, interlocutorul meu fiind și un militant al societății „Golgota”. Redăm, în continuare, partea a doua a aceluși dialog.

P.M.I. Și, atitudinea aceasta a fost numai față de dumneavoastră, sau este întâlnită frecvent? Ar trebui mai mulți funcționari la Consulat, ca să nu mai fiți nevoiți să formați cozi la ghișee, sau să prelungiți cozile și în stradă? ....

I.Ps. *N-ar strica! Trebuie evitate cozile la consulat.*

P.M.I. Zilnic, există coadă acolo ?

I.Ps. *Da! - afară de zilele când nu primesc. Și, când e vreme bună, mai este cum mai este, dar când plouă sau ninge și stai în stradă!?... Aici, cred că este implicată și administrația ucraineană; Eu am văzut care e situația la Suceava: acolo am văzut clădirea consulatului ucrainean; Aceasta se deosebește, ca cerul de pământ, de clădirea consulatului român din Cernăuți. Acolo sunt condiții normale de asistență a cetățenilor. La Cernăuți, s-a pus la dispoziție, pentru consulatul românesc, o fostă baie publică.*

P.M.I. Deci, improprie activității specifice consulatului, ca funcțiuni și ca dimensiuni.

I.Ps. *Oamenii stau afară: plouă, ninge sau e frig, stau afară!*

P.M.I. Ce ați propune autorităților românești, pentru o îmbunătățire, imediată, a acestei situații?...

I.Ps. *Să ieie măsuri serioase, în această privință! Să aibă grijă de noi, să nu ne uite, că și noi suntem români!; Să aprovizioneze bibliotecile sătești sau școlare, cu literatură română! - pentru că, aceste biblioteci, sunt foarte, foarte sărace, nemaipomenit de sărace!; Elevii nu au cărți cu scriitorii noștri clasici!...*

P.M.I. Dar, poate se opun autoritățile ucrainene, la această dotare cu cărți românești?...

I.Ps. *Nu! Dacă nu ni se dau?... Nu e cazul să se întoarcă cartea, înapoi...Ar trebui ca, cei de la București, să se intereseze mai mult de soarta copiilor noștri, că, ei sunt viitorul.*

P.M.I. Dar, privind programa de învățământ: istoria, geografia, literatura și limba română - în școlile cu predare în limba română -, cum sunt tratate aceste discipline ?

I.Ps. *Eu vă spun cum: la noi, literatura română e combinată cu literatura universală ...*

P.M.I. Cum? În programa de limba română?...

Prof. Ion Posteucă și Paul Mircea Iordache, Stănești, 08.05.2011.

I.Ps. *Da! Au micșorat numărul de ore de literatură română și au introdus, acolo, literatura universală; În școlile ucrainenești, nu este la fel!*

P.M.I. Și, la literatura universală, o fi cea rusă și ucraineană?!...

I.Ps. *Acolo intră și ruși și ucraineni și englezi și francezi.....*

P.M.I. Am înțeles ...

I.Ps. *La ucraineni au: ore de limba și literatura ucraineană, aparte; de literatură universală, aparte; La noi, nu!*

P.M.I. Este vitregită programa pentru limba și literatura română!

I.Ps. *Da! E vitregită și consider că nu e normal! In acest fel, elevii noștri nu cunosc bine nici literatura română, nici pe cea universală, dat fiind numărul de ore redus.*

P.M.I. Iar, la istorie?...

I.Ps. *Aici, știu că nu se studiază Istoria ținutului natal.*

P.M.I. Că, de Istoria Românilor, nici vorbă!...

I.Ps. *Nuuu! ... Nici istoria Cernăuților, nimic referitor la România! Elevii noștri nu capătă, în școală, nici cunoștințe de istorie, nici de geografie, referitoare la România...*

P.M.I. Am înțeles... Totuși, am rămas cu un gust amar, când ați spus că generația tânără de părinți nu mai are cunoștința necesității cultivării limbii române în familie și, chiar au mers până acolo, încât, optează pentru școlile cu limba de predare ucraineană. Este o falsă înțelegere a problemei: Trebuie făcut ceva! Trebuie să lămurim ! Poate prin Biserica sau... prin ce ? ...

I.Ps. *Numai că, Biserica și Școala! Altfel, oamenii simpli ce să înțeleagă?... Limba oficială a statului trebuie respectată, dar ...*

P.M.I. Dar, în zonele cu populație românească, ar trebui să aibă dreptul de a redacta actele oficiale, bilingvo.

I.Ps. *Teoretic, așa-i, dar, practic, nu !*

P.M.I. Apropos de Dicționarul moldovenesc-român - stupidități, desigur -,... problema e că, la noile autorități ucrainene, remarcați dorința de a stimula autonomia lingvistică și culturală ale românilor sau, în continuare, se pun piedici la aceasta?

- I.Ps.** *A doua variantă! Se pun piedici!...Dacă se închid școlile românești: la Molodia, la Valea Cosminului, la Tureatca, Kamenca, și încă vre-o două, din raionul Hliboca, de unde sunt eu ... și toate se transformă în școli ucrainești!?*...
- P.M.I.** Explicația, care să fie? A crescut numărul populației ucrainene?
- I.Ps.** *Nu! Este vorba de influențarea ucrainenilor din familiile mixte și a familiilor românești mai puțin conștiente de importanța identității naționale.*
- P.M.I.** Deci, este vorba de un abuz subtil...Revenim la același cerc vicios: percepția falsă, a lipsei de perspectivă a absolvanților din școlile cu predare în limba română etc.
- I.Ps.** *Sunt multe inconveniente pentru copiii români care merg la școlile ucrainene: ei gândesc românește și apoi traduc; părinții, necunoscând limba, nu pot să-și ajute copiii și, în plus, trebuie să se deplaseze mulți kilometri, pe jos, pentru a ajunge la școlile respective. Eu îi sfătuiesc pe părinți să se gândească la toate acestea, dar, cei tineri, în special, sunt influențați de propaganda subtilă privind școlile ucrainene...*
- P.M.I.** Ați încercat să faceți întâlniri cu părinții, la școală sau biserică, pe această temă?
- I.Ps.** *Nu !*
- P.M.I.** De ce n-ați încercat?... Ar trebui, prin societățile culturale din care faceți parte, să dezbateți această temă de o deosebită importanță!
- I.Ps.** *Asta ar trebui să o facă personalitățile care sunt legate direct de această problemă: directorul școlii, preotul, primarul ș.a.m.d. Eu, când am terminat școala, prin € 52, nimeni nu te obliga să treci de la o școală la alta.*
- P.M.I.** Deci, acum e mai rău decât în regimul stalinist, cu Stalin în viață?!...
- I.Ps.** *Aproape! Da! Da! ...*
- P.M.I.** Deci, mijloacele decizionale de influențare sunt mai subtile, dar mai drastice! ...
- I.Ps.** *Da, mai drastice!*
- P.M.I.** Totuși, eu vă sugerez să încercați să vă strângeți rândurile, pentru că, democrația, la care a aderat, conceptual, și statul ucrainean – mă rog, cel puțin formal, prin Constituție și prin acordurile internaționale – permite și obligă statul, la această autonomie culturală și lingvistică a minorităților etnice.
- Dacă vă manifestați mai virulent împotriva acestor abuzuri, până la urmă, va trebui să se fiină cont de această situație! Care e punctul dumneavoastră de vedere?
- I.Ps.** *Organele superioare ale puterii de stat nu se implică în acest domeniu!...*
- P.M.I.** La care organe vă referiți? ...
- I.Ps.** *Mă refer la Kiev! Avem un singur deputat – Ion Popescu –, care se stăruie să facă ceva pentru cultura noastră românească, însă, unul, între patru sute și cincizeci de deputați, ce poate face?*
- P.M.I.** Dar, Rada Supremă nu a votat legi antiminorități, și-atunci, care-i problema?...
- I.Ps.** *Știți cum se spune: „Până ajungi la Dumnezeu, îngerii te mânăncă”.*
- P.M.I.** Deci, e vorba de organele de la nivel local; La ce nivel?... la raion, la regiune...
- I.Ps.** *S-a introdus limba ucraineană în locul celei ruse...*
- P.M.I.** Nimic nou sub soare: ucrainenii vor să ia locul rușilor, așa cum rușii luaseră locul austriecilor...
- Săraca Bucovina, cu limba română, veșnic asuprită!...
- I.Ps.** *Avem funcționari în instituțiile regionale sau raionale – unele rămase din perioada sovietică – , care influențează în rău programa de învățământ în limba română – avem exemplul cu literatura universală inclusă în programa de limba română. Au făcut demersuri scriitorii din Bucovina: Tărățeanu, Zegrea și alții au scris la minister – demersuri iscălite de zeci de personalități – , fără nici un rezultat!... Poate când Ucraina va trebui să intre în U.E., atunci...*
- P.M.I.** Dar, perspectivele politice sunt foarte îndepărtate! Până atunci ... se bate „un pas înainte și doi înapoi”.
- I.Ps.** *Eu mă gândesc că, poate prin anii € 20 , Ucraina să fie primită ...*
- P.M.I.** Eu știu?... ar fi bine! E singura șansă!
- I.Ps.** *Așa cum sunt rezolvate problemele în prezent, nu se mai poate: Dacă în oraș vorbești limba română și te aude cineva, te apostrofază!...*
- P.M.I.** Deci este vorba despre reacții, spontane, șovine!?
- I.Ps.** *Da! Ei spun:”Vorbiți la bucătărie! Nu aici!”*
- P.M.I.** De ce nu le amintiți Istoria lui Ștefan cel Mare și Sfânt?...
- I.Ps.** *Până și pe plăcuțele explicative din Cernăuți, la monumentul lui Alexandru cel Bun, de exemplu, nu se explică corect și clar: că a fost domnitorul Moldovei; Scrie doar: Alexandru Dobrâi – dar cine a fost el?... , nu scrie. Placa este pusă atunci când s-au împlinit 600 de ani de atestare a Cernăuților – cu trei ani în urmă, 2008. Ei, probabil, se tem de adevăr!...*
- P.M.I.** “Alexandru cel Bun”!... trebuia scris în românește, pentru că așa este corect să ortografiezi un nume străin, în limba originală. Aici, este vorba de nivelul de cultură!
- I.Ps.** *Noi nu spunem: „Ion Franco” ci, „Ioan Franco”, pentru că așa l-a chemat. Ei spun: Mihailo Eminescu, în loc de Mihai Eminescu! Cei care citesc nu înțeleg cine a fost „Alexandru Dobrâi”, pentru că nu este scris nimic sub nume.*
- P.M.I.** Probabil îl consideră un „hatman” de-al lor!...
- I.Ps.** *Asta e lipsă de respect față de noi!... Cu ani în urmă, ucrainenii au dat foc la steagul românesc, în piața centrală!*
- P.M.I.** În ce context? Ce s-a întâmplat?... Au pierdut la fotbal, sau ce? ...
- I.Ps.** *Nu! Așa, pur și simplu!...Cândva, pe clădirea primăriei era arborat și drapelul românesc; Și, l-au luat de-acolo! Au spus că prezența steagului ar fi o instigare la neînțelegeri interetnice. În Trancarpatia, alături de drapelul Ucrainei, este și drapelul Ungariei, și nu se supără nimeni. La noi, nu se poate!*
- În Cernăuți, doar pe clădirea Societății „Mihai Eminescu” mai este prezent Drapelul Tricolor!... și la Consulatul român;... Și sunt atâția români aicea!...*
- P.M.I.** Liderii locali români, ar trebui să fie mai activi!...
- I.Ps.** *În privința asta, nici un lider nu ridică problema! La mine în casă este drapelul românesc ; Când mă trezesc, eu văd drapelul românesc!*
- P.M.I.** Dar , cu o floare, nu se face primăvara ...
- Toți factorii de vârf ai culturii românești cernăuțene și bucovinene trebuie să se unească și să facă un front comun, pentru a opune rezistență acestor manifestări de deznaționalizare,

- acestor acte anticulturale și antiromânești!
- I.Ps.** *Probabil că se consideră aceasta, ca pe o acțiune politică și ei evită implicarea politică.*
- P.M.I.** *Dar aveți exemplul, în oglindă, din Transcarpatia. Trebuie să luptați, ca să obțineți, cel puțin, aceleași drepturi ca acolo și în Bucovina!*
- I.Ps.** *Păi, aceleași drepturi, teoretic, le avem și noi!*
- P.M.I.** *Da, dar exprimate concret, nu numai înscrise în Constituție!*
- I.Ps.** *În Transcarpatia, sunt școli în limba maghiară, fără nici un fel de problemă; Dar, îi susțin ungerii.*
- P.M.I.** *Revenim la aceeași problemă: rolul statului român în susținerea minorităților românești din țările vecine.*
- I.Ps.** *Foarte bine ar fi, dacă s-ar acorda atenția cuvenită! Am fost pe 2 mai la Stejarul lui Ștefan cel Mare din Codrii Cosminului, unde ne întâlnim anual – este un stejar secular, de peste 500 de ani .*
- P.M.I.** *Este vreun indicator turistic?*
- I.Ps.** *Nu!*
- P.M.I.** *Păi, de ce societățile culturale românești nu se implică?...Cereți autorităților să pună un indicator, mai ales, că este și un reper turistic!*
- I.Ps.** *Noi, în sat, suntem trei mii de locuitori; Au venit puține persoane; Nu au fost și reprezentanți ai societăților culturale românești.*
- P.M.I.** *Și, de ce?...*
- I.Ps.** *Nu știu!*
- P.M.I.** *Dar, n-aveți telefoane!?...Puneți-vă de acord!*
- I.Ps.** *N-ați fost niciodată? V-aș putea conduce!*
- (Notă: **Și ne-a condus la acel stejar, acest minunat septuagenar om de cultură – Ion Postecă! Îi mulțumim și pe această cale!...**)**
- P.M.I.** *Domnule profesor Ion Postecă, dacă mai aveți ceva de adăugat?...*
- I.Ps.** *Doresc, mai întâi, tuturor celor care ne ascultă sau ne citesc, multă sănătate!.. Aș dori să revin la solicitarea ca, Bucureștiul să acorde mai multă atenție românilor de peste granițe și, în acest cadru, problematicii românilor nord-bucovinieni.*
- P.M.I.** *Noi vom încerca să comunicăm problemele ridicate dar, sunt convins că ele sunt cunoscute. Mă surprinde ineficiența și suficiența organelor consulare de aici!*
- I.Ps.** *Încă odată vă spun: teoretic este bine, dar când trebuie transpus în practică, trebuie să vii de la Consulat de trei, patru ori acasă pentru că, ba una nu-i bună, ba alta! Eu nu pot înțelege de ce au o asemenea atitudine față de români?... Poate sunt mulți oameni de afaceri cu probleme dificile, dar, de exemplu, eu am tatăl înmormântat în România, la Cacica; Aș vrea să mai merg la mormântul lui; Nu merg, pentru că se găsesc fel de fel de probleme. La Stejarul lui Ștefan cel Mare și Sfânt, n-a fost nimeni de la Consulat!... Cum se poate așa ceva ?...*
- P.M.I.** *Dar, au fost invitați?...*
- I.Ps.** *Cum să nu, au știut!*
- P.M.I.** *Eu vă încurajez să țineți mereu legătura cu ei, chiar dacă ei vi se par apatici ... Știți cum se spune: dacă vă dă pe ușă afară, intrați pe geam!*
- I.Ps.** *Dar, trebuie așa!?...*
- P.M.I.** *Trebuie!...Pentru că, în momentul când o să le roadeți urechile, o să-și dea seama că rămân și fără cap, dacă continuă așa!*
- I.Ps.** *Odată, la consul, m-am prezentat, spunându-i că sunt*
- președintele filialei din Stănești a societății "Mihai Eminescu" și el mi-a răspuns: „Nu, și ce ?”...*
- P.M.I.** *Poate era stresat! Știți că și Iorga a dat un răspuns „în doi peri” – devenit celebru, unei delegații a învățătorilor, atunci când el era prim-ministru. Poate consulul era tracasat și depășit de situație... și-o fi zis-o în glumă, deși nu se fac glume cu așa ceva!*
- I.Ps.** *E clar că glume, pe tema aceasta, nu se fac. Sunt mulți care ar vrea să meargă pe la mănăstiri, în România; Ei nu au pașapoarte; Am putea face o listă care să fie întărită de consulat, dar ei nici nu vor s-audă de-așa ceva!*
- P.M.I.** *Poate-i vorba de legislația nouă, europeană, care constrânge. Sunt și din aceia care fac trafic cu țigări și ei... suflă și-n iaurt, cum se spune...*
- I.Ps.** *E drept, eu știu. Dar veteranii, de care este vorba, nu pot fi asociați cu asemenea probleme. Eu i-aș duce la mănăstiri, fără nici un pachet de țigări, dacă asta-i problema! Să vadă mormântul lui Ștefan cel Mare și Sfânt la Putna, Cetatea de la Suceava, Muzeul de la Suceava, dar :” Nu se poate!”, ne vine răspunsul.*
- P.M.I.** *Dar, ce motivație invocă?*
- I.Ps.** *Trebuie invitație, de-acolo!*
- P.M.I.** *Dar, formulăm noi niște invitații...*
- I.Ps.** *Trebuie o invitație nominală, pentru fiecare!*
- P.M.I.** *O să ne documentăm și noi! Ne-ați pus în fața unei problematici complexe și, recunosc cu jenă, că nu sunt suficient de documentat. Intuiesc că s-ar putea să fie niște probleme de procedură diplomatică ... și să vedem cum le putem soluționa.*
- I.Ps.** *Da! De exemplu, prin societatea „Golgota”, condusă de Dl. Prof.Dr.doc. Ilie Popescu, s-ar putea organiza un asemenea pelerinaj la monumentele istorice din Moldova, România.*
- P.M.I.** *Da! Mi s-a comunicat această intenție!*
- I.Ps.** *Dă Doamne să reușiți, dar eu nu cred! Sunt pesimist!...*
- P.M.I.** *O să vedem! Nu cred că există atâta inerție la cei ce răspund de destinele românilor de peste granițe, încât să nu faciliteze un asemenea elementar gest – deplasarea în România a victimelor, încă în viață, a genocidului stalinist din Bucovina de Nord; Eu nu am nici o autoritate în acest sens, decât, doar înregistrez doleanța dumneavoastră și o voi transmite mai departe. Vom vedea cum se poate soluționa...*
- P.M.I.** *Domnule profesor Ion Postecă, vă mulțumim foarte mult pentru interviul acordat! Hristos a înviat!*
- I.Ps.** *Adevărat a înviat!*
- P.M.I.** *Să reînvieze și sufletele noastre de români, acolo unde ele au adormit!; Să fim uniți în cuget și simțiri!; Să ajungem să ne întâlnim într-o Europă unită!*
- I.Ps.** *Dă Doamne!*
- Notă: Problematika ridicată de interlocutorul meu, în acest interviu, a făcut subiectul unei corespondențe cu Guvernul României, prezentată în nr. 4(25), oct.-dec. 2011, al revistei noastre.**

MARȘUL UNIONIST - BUCUREȘTI, 21 OCT. 2012 - ÎN IMAGINI -

Revista noastră, pe mâini bune:
actorul Sandu Cupcea, din CHIȘINĂU,
declamând versuri patriotice.

MARȘUL UNIONIST: forța tinereții purtând flacăra cuvântului.

Grația tinereții în ... ACȚIUNEA 2012.

Grupul folcloric "ȘTEFAN-VODĂ" din Chișinău.

MARȘUL, în desfășurare, pe bulevardele din BUCUREȘTI.

Locuitori ai Bucureștilor, solidari cu CAUZA UNIONISTĂ

Emblema: CONSILIUL UNIRII.

HORA UNIRII, în fața Operei Române

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Redactor-șef: Ionel Bejenaru
Redactori: Paul-Mircea Iordache,
Florea Macovei, Mircea Comănesci,
Elena Chirilă, George Arhip.

Tipărit în România de

Botoșani, str. 1 Decembrie, nr. 25
www.agata.ro editura@agata.ro